

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce: **L. J.**
zastoupený advokátem Mgr. Markem Reichlem
sídlem Wolkerova 2, Blansko

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2018, č. j. MZP/2018/560/320,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 12. 2017, č. j. ČIŽP/47/2017/268, kterým byla žalobci uložena podle § 125d odst. 7 písm. d) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění rozhodném (dále jen „vodní zákon“) pokuta ve výši 80 000 Kč za správní delikt podle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona, kterého se žalobce jako vlastník malé vodní elektrárny (dále jen „MVE“) ve Z. dopustil tím, že podle zjištění správního orgánu I. stupně dne 9. 9. 2016 v rozporu s § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona nesplnil podmínky a povinnosti, za kterých bylo vodní dílo povoleno rozhodnutím Městského úřadu Boskovice, odboru tvorby a ochrany životního prostředí ze dne 3. 8. 2004, č. j. MBO 1133/2004/TOŽP/Ku (dále jen „Povolení k nakládání s povrchovými vodami“ či „Povolení“), konkrétně nedodržel minimální zůstatkový průtok (dále též „MZP“) 300 l. s⁻¹ ve vodním toku S. v ř. km 58,303 pod jezem ve Z., v J. k., okrese B., k. ú. Z. Žalobci byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč podle § 79 odst. 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a v souladu s § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení.
2. Žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že dle § 125d odst. 7 písm. d) vodního zákona žalobci snížil pokutu na částku 40 000 Kč za správní delikt dle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona, kterého se vlastník MVE ve Z. dopustil tím, že podle zjištění správního orgánu I. stupně dne 9. 9. 2016 v rozporu s § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona nesplnil podmínky a povinnosti stanovené v Povolení k nakládání s povrchovými vodami, spočívající konkrétně v nedodržení MZP v množství 300 l. s⁻¹ ve vodním toku řeky S. pod jezem ve Z. (ř. km 58,303), v místě pod výtokem z odlehčovací propusti, v kraji J., okrese B., k. ú. Z. Ve zbytku žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
3. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobci bylo vydáno Povolení k nakládání s povrchovými vodami. Povolení se týkalo nakládání s povrchovými vodami podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 2 vodního zákona spočívající ve vzdouvání a akumulaci povrchové vody řeky S. v ř. km 58,303 – jez ve Z. (výrok I. A.) a nakládání s povrchovými vodami podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 3 vodního zákona spočívající ve využívání energetického potenciálu v MVE ve Z., na vodním toku S., ř. km 58,303 (výrok II. B.), přičemž byly žalobci podle § 9 odst. 1 vodního zákona stanoveny v povolení specifikované podmínky a povinnosti. Dále byl povolením schválen manipulační řád pro jez a MVE ve Z., na toku S. v km 58,303 (dále jen „Manipulační řád“). Rozhodnutím Městského úřadu Boskovice ze dne 12. 6. 2012, č. j. DMBO 7369/2012, byla žalobci schválena revize Manipulačního řádu.
4. Dne 9. 9. 2016 správní orgán I. stupně provedl kontrolu dodržování MZP pod jezem v ř. km 58,303 a odlehčovací propustí v obci Z. v závislosti na provozu MVE ve Z., kterou provozuje žalobce. Ze Záznamu o úkonech předcházejících kontrole ze dne 3. 10. 2016 vyplývá, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že kontrolou bylo zjištěno značné ovlivnění toku řeky S. provozem MVE ve Z. V Záznamu je dále uvedeno, že pod jezem a odlehčovací propustí nebyl v čase 10:53 až 11:16 dle vizuálního zjištění dodržen MZP vody 0,3 m³/s stanovený povolením k nakládání s povrchovými vodami; ke zvýšení průtoku vody pod jezem ve Z. došlo až po odstavení MVE ke konci měření MZP, kdy došlo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

k nastoupání vody, tedy v době cca 11:44. Správní orgán I. stupně následně obdržel od Českého hydrometeorologického ústavu Doklad o úředním měření č. 4/2016 a Doklad o úředním měření č. 5/2016, jejichž předmětem bylo měření průtoku vody v profilu s volnou hladinou, resp. měření zůstatkového průtoku po odběru MVE ve Z. Z výsledků měření vyplynulo, že dne 9. 9. 2016 v čase 11:05 až 11:20 hod. byl změřen průtok 0,080 m³/s a v čase 11:35 až 11:50 hod. byl změřen průtok 0,275 m³/s.

5. Správní orgán I. stupně poté zahájil kontrolu žalobce a dne 23. 3. 2017 provedl kontrolu na místě. Z Protokolu o kontrole ze dne 23. 3. 2017 vyplývá, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že dne 9. 9. 2016 nebyl kontrolovanou osobou dodržen MZP v hlavním toku řeky S. pod jezem ve Z. v ř. km 58,303 a pod odlehčovací propustí stanovený příslušným vodoprávním úřadem. Správní orgán I. stupně uvedl, že v době úředního měření dne 9. 9. 2016 byl zjištěn průtok vody v hlavním korytě řeky S. pod jezem 0,275 m³/s a pod odlehčovací propustí 0,080 m³/s; uvedeným stavem tak došlo k porušení vodního zákona. Dále uvedl, že správní orgán I. stupně provedl dne 23. 3. 2017 kontrolu výtoku vody z odlehčovací propusti a kontrolu množství vody přepadající přes jez v řece S. v ř. km 58,303. Přičemž touto kontrolou bylo zjištěno, že přes jez i přes odlehčovací propust protéká dostatečné množství vody přesahující 300 l/s. Žalobce podal proti kontrolním zjištěním námitky. Správní orgán I. stupně následně zahájil správní řízení s tím, že námitky budou vypořádány při vydání rozhodnutí.
6. Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2017, č. j. ČIŽP/47/2017/268, správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 80 000 Kč za správní delikt podle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona. Správní orgán I. stupně konstatoval, že podle úředního měření byl dne 9. 9. 2016 v čase 11:05 až 11:20 hod. v místě pod vzájemným zaústěním jezu a odlehčovací propustí změřen celkový průtok vody v řece S. 0,080 m³/s. Stanovený MZP tedy nebyl žalobcem v uvedené době a ve stanoveném místě dodržen. Správní orgán I. stupně uvedl, že snížení odtoku z vodního díla K. nemělo vliv na měření MZP a zjištěný průtok v řece S. v čase 11:05 až 11:20 hod., neboť dle doložené přílohy k námitkám (tabulka Povodí Moravy, s. p.) v uvedeném čase měření MZP byl průtok v řece S. nad MVE dostatečný a pohyboval se v čase od 8:30 do 16:30 hod. trvale nad úrovní 0,800 m³/s, resp. průtok v řece S. nebyl tak nízký, aby mohl ovlivnit nebo způsobit nedodržení MZP. Dodal, že ani nastavený automatický provoz MVE není důvodem pro nedodržení stanoveného MZP. Uzavřel, že uvedeným stavem, kdy vlastník MVE nesplnil povinnosti stanovené § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona, a to tím, že nesplnil podmínky a povinnosti, za kterých bylo vodní dílo povoleno povolením k nakládání s povrchovými vodami, spočívající v nedodržení MZP 300 l/s ve vodním toku S. v ř. km 58,303 pod jezem ve Z., byla naplněna skutková podstata pro uložení pokuty podle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona.
7. O odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej částečně změnil. Žalovaný vysvětlil, že při odvádění vody z hlavního koryta řeky do náhonu na MVE je nutné nejprve zajistit a zachovat v hlavním korytě řeky pod vzdouvacím objektem (jezem) na řece S. stanovený MZP; pak teprve je možné nadbytečné množství vody odvádět do náhonu na MVE. Z § 36 vodního zákona je totiž zřejmé, že zákonodárce považuje za nutné vždy zachovat kontinuitu průtoku povrchové vody v hlavním korytě řeky S. pod vzdouvacím objektem; to je také smyslem MZP. Konstatoval dále, že MZP byl v povolení k nakládání s povrchovými vodami stanoven nejednoznačně. Žalovaný proto v souladu se zásadou, že v případě nejasností se rozhoduje ve prospěch obviněného ze správního deliktu, považoval za

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

povinnost žalobce vyplývající mu z povolení k nakládání s povrchovými vodami dodržovat MZP v množství 300 l/s⁻¹ v profilu pod výtokem z odlehčovací propusti. Žalovaný však dovodil, že ani v tomto „odsunutém profilu MZP“ nebyl stanovený MZP při autorizovaném měření Českým hydrometeorologickým ústavem dne 9. 9. 2016 dodržen. Uvedl, že z uvedeného měření jednoznačně vyplývá, že průtok vody v hlavním korytě řeky S. činil pouhých 0,080 m³/s, přičemž toto měření bylo provedeno v řece S. pod výtokem vody z odlehčovací propusti v čase 11:05 až 11:20 hod., skutečný stav průtoku vody v řece S. byl dán součtem množství vody přitékajícího od jezu ve Z. a množstvím vody vytékajícím prostřednictvím odlehčovací propusti.

8. Žalovaný dále s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 A 42/2015, uvedl, že je vždy jenom na samotném provozovateli MVE jak, a jakými kontrolními mechanismy si spolehlivě zajistí vypouštění stanoveného MZP do toku, protože je za to objektivně odpovědný a to v tomto konkrétním případě jako fyzická osoba podnikající, a za nedodržení této povinnosti mu vždy hrozí správní trest. Odmítl proto námitky žalobce, že MVE ve Z. provozuje v souladu s povolením k nakládání s povrchovými vodami a v souladu s Manipulačním řádem; a že se tedy nedopustil jednání, které by odůvodnilo rozhodnutí o spáchání správního deliktu a uložení sankce. Rovněž tak nebylo nutné, aby správní orgán I. stupně zkontroloval nastavení MVE. Žalovaný odmítl taktéž způsob, jakým žalobce sčítal hodnoty okamžitých průtoků naměřených v řece S. v různých časových úsecích a na různých místech. Vysvětlil, z jakých důvodů považuje žalobcem provedený výpočet za účelový a matematicky chybný. Žalovaný měl shodně se správním orgánem I. stupně za to, že tok řeky S. ani provoz MVE žalobce nebyl v době měření ovlivněn žádnou mimořádnou událostí. Konstatoval, že situace, kdy se navzájem ovlivňují jednotlivá vodní díla (tj. MVE) na řece S. je běžným každodenním jevem, kterému je nutné přizpůsobit provoz každé jednotlivé MVE. Zdůraznil, že je podstatné a důležité, jaká hodnota MZP je naměřena ve vodním toku řeky S., nikoli fakt, že žalobcem byl dodržen Manipulační řád s výškou přepadajícího paprsku 3,5 cm. Zopakoval, že žalobce je objektivně odpovědný za zachování MZP ve vodním toku řeky S. na určeném místě a je pouze na něm, jakými mechanismy si spolehlivě zajistí splnění této povinnosti.
9. Uvedl, že k naplnění materiální stránky správního deliktu dojde vždy, když nejsou ze strany subjektu nakládajícího s povrchovými vodami dodržovány právní předpisy týkající se tohoto nakládání, neboť tím je vyvoláno nebezpečí vzniku poruchy. Shrnul, že spáchaný správní delikt naplnil svými znaky rovněž materiální stránku přestupku, protože jeho nebezpečnost je větší než nepatrná. Žalovaný považoval za rozhodné především hledisko porušení zákonné povinnosti stanovené žalobci vodním zákonem a v povolení k nakládání s povrchovými vodami. Nedostatek povrchové vody v předmětném úseku řeky S. dále bránil migraci ryb a vodních živočichů. Uvedl, že to, že si žalobce nechal dodatečně vypracovat stanovisko správce vodního toku ohledně případného úhynu ryb a havárie v daném úseku řeky, neznamená, že žalobce nemusí dodržovat stanovený MZP. Žalovaný měl rovněž za to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, bylo srozumitelné a přezkoumatelné. Žalovaný neshledal ani žádné překročení zákonem stanovených limitů diskrečního oprávnění.
10. Žalovaný se zabýval taktéž námitkou žalobce ohledně nepřiměřenosti výše uložené pokuty. Po prostudování žalobcem předloženého daňového přiznání za rok 2016 naznal, že by uložená výše pokuty v první instanci mohla mít pro žalobce likvidační charakter, a proto snížil uloženou výši pokuty na polovinu, tj. na 40 000 Kč. Takto uložená výše

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

pokuty podle žalovaného není pro žalobce nepřiměřená ani likvidační a plně odpovídá všem konkrétním skutkovým okolnostem tohoto případu.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

11. Žalobce v žalobě nejprve jen v obecné rovině namítal, že byl správními rozhodnutími zkrácen na svých právech; že tato rozhodnutí jsou nezákonná, neboť mu byla uložena sankce bez prokázání naplnění skutkové podstaty správního deliktu a protiprávního jednání a bez zjištění škodlivého následku. Vytkl správním orgánům, že se nedostatečně zabývaly materiální stránkou správního deliktu a neprovedly řádné zjištění všech skutečností, které mají vliv na posouzení skutkového stavu. Měl rovněž za to, že uložená sankce je nepřiměřená a neodpovídá jeho majetkovým poměrům.
12. Dále již konkrétně namítal, že způsob zajištění MZP týkající se jeho MVE nemohl být správními orgány posouzen jako nesprávný, jelikož odpovídal Manipulačnímu řádu. Vysvětlil, že dočasné krátkodobé snížení průtoku pod stanovený MZP z důvodu vnější příčiny, kterou provozovatel MVE nemůže ovlivnit, neznamená naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona, tedy že vodní dílo je provozováno v rozporu s § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona. Upozornil, že MVE byla nastavena tak, aby při rozkolísání hladiny byl její provoz odstaven a dočasný výpadek MZP byl v přiměřené době zachován přepadem přes nastávku jezu a uzavřená stavidla odlehčovací propusti.
13. Žalobce odmítl tvrzení správního orgánu I. stupně, že s MVE manipulovala třetí osoba, když první výpadek MZP byl zjištěn v době od 11.05 do 11.35 hod. Při druhém měření byl MZP v místě, kde je stanoven v povolení k nakládání s povrchovými vodami, již zachován. Poukázal na to, že ze záznamu o provozu MVE ze dne 9. 9. 2016 vyplývá, že v čase od 10:04 do 12:35 hod. došlo devětkrát k automatickému odstavení a spuštění turbíny z důvodu značného rozkolísání hladiny toku z důvodu rázového snížení průtoku o 0,262 m³/s způsobené v době od 8:00 do 9:30 hod. na vodním díle L. – K. Tímto rozkolísáním došlo ke krátkodobému výpadku MZP, které bylo okamžitě řešeno automatickým provozem MVE, kde došlo dle provedených měření během 30 minut ke zvýšení MZP z 0,080 m³/s na 0,374 m³/s. Žalobce uvedl, že v záznamu o provozu MVE je uveden čas odstavení turbíny v 10:04 hod. a opětovné spuštění v 10:32 hod. V době provedení kontroly v čase 11:08 až 11:49 hod. došlo k dalšímu jejímu stopu a startu, opět z důvodu rozkolísání hladiny.
14. Rovněž tak žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že je vždy jenom na samotném provozovateli MVE jakými kontrolními mechanismy si spolehlivě zajistí vypouštění stanoveného MZP do toku, protože je za to objektivně odpovědný.
15. Žalobce namítal, že dosud nebylo vydáno vládní nařízení, které by stanovilo způsob a kritéria stanovení MZP. Dovodil proto, že nelze spolehlivě posoudit, zda naměřená hodnota průtoku je či není v rozporu se zákonem.
16. Žalobce konstatoval, že při provozu MVE dodržel všechny ekologické a hygienické funkce toku. Měl za to, že z žádného kontrolního zjištění správního orgánu I. stupně nevyplývá, že by došlo na sledovaném úseku k nějaké havarijní události, k ekologické škodě, že by zde docházelo k úhynu živočichů nebo rostlin. Uzavřel, že za takové situace nelze krátkodobé dočasné snížení průtoku pod stanovený MZP z důvodu vnější události považovat za

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

protiprávní stav a není důvodem pro uložení sankce. Namítal taktéž, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil charakter nakládání s vodami. V případě MVE se jedná o využití energetického potenciálu vody, kdy odebraná voda se v celém rozsahu bez znečištění vrací zpět do původního koryta. Přičemž v korytě odpadu od MVE jsou vhodné podmínky pro vodní živočichy. Uvedl, že v případě dlouhodobějšího odstavení MVE hrozí ohrožení živočichů, kteří se nacházejí v korytě odpadu MVE. Dodal, že využívání obnovitelných zdrojů energie je ve veřejném zájmu.

17. Žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí. Případně žalobce navrhl, aby soud upustil od uložení sankce.
18. Žalovaný ve vyjádření ze dne 27. 9. 2018 setrval na žalobou napadeném rozhodnutí a odkázal na jeho odůvodnění, v němž shrnul, že kontrolou správního orgánu I. stupně a autorizovaným měřením Českého hydrometeorologického ústavu dne 9. 9. 2016 bylo prokázáno, že v čase tohoto měření byl 200 m úsek řeky S. od výtoku z odlehčovací propusti až po vyústění odtoku z MVE ve Z. do toku řeky S. bez množství povrchové vody odpovídající stanovenému MZP. Tímto jednáním žalobce byl nedostatečně vypouštěným minimálním průtokem vody v přirozeném korytě řeky S. ohrožen celý tento úsek řeky S. a s tím související vodní ekosystém. Uvedeným jednáním byla podle žalovaného naplněna i materiální stránka správního deliktu. Dodal, že následek ohrožovacího deliktu spočívá ve vyvolání reálného nebezpečí, kdy chybí jen málo k tomu, aby nastala porucha vedoucí k poškození chráněného zájmu. U ohrožení povrchových vod nelze předjímat a vyžadovat po správním orgánu, aby beze zbytku vymezil, které nepříznivé jevy by v budoucnu mohly v tomto případě nastat, protože to ani z povahy věci není možné dopředu poznat. Žalovaný rovněž zdůraznil, že není podstatné, že dosud nebylo vydáno nařízení vlády, které by podrobně stanovilo způsob a kritéria stanovení MZP. Žalobce byl totiž sankcionován za porušení vodního zákona, nikoliv za nedodržení nařízení vlády. Uvedl taktéž, že pokud derivační MVE odvádí z hlavního přirozeného koryta řeky více vody, než má povoleno, zabraňuje obecnému nakládání s vodami na daném úseku řeky a způsobuje ohrožení tohoto úseku řeky. Výroba elektrické energie MVE pak je, ačkoliv by se mělo jednat o obnovitelný zdroj elektrické energie, neekologická, ba dokonce škodlivá pro dotčený úsek řeky.
19. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
20. Žalobce v replice ze dne 15. 12. 2020 namítal, že v dané věci není jednoznačně dáno, kde má být MZP měřen; jak byla stanovena výše MZP; zdali stanovení MZP v Povolení s nakládání s vodami odpovídá jeho vymezení podle vodního zákona. K replice doložil následující listiny: Stanovisko Městského úřadu Boskovice, odboru tvorby a ochrany životního prostředí ze dne 6. 4. 2017; sdělení Městského úřadu Boskovice, odboru tvorby a ochrany životního prostředí ze dne 12. 7. 2018; sdělení Povodí Moravy ze dne 10. 1. 2018; potvrzení Povodí Moravy o účasti na společném jednání ze dne 9. 9. 2016. Součástí repliky bylo i „Doplnění žaloby“, v němž žalobce zejména správním orgánům vytkl nesprávné zaměňování použitých pojmů „vzdouvací objekt“ a „jez“, neboť se nejedná o synonyma. Upozornil na to, že v žalobou napadeném rozhodnutí je chybně napsáno, že v Povolení k nakládání s povrchovými vodami má být uvedeno, že v profilu řeky pod výtokem z odlehčovací propusti má být dodržen MZP v množství 300 l/s.

III.

Posouzení žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

21. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili. Soud si je vědom toho, že žalobce v replice ze dne 15. 12. 2020 požadoval provést k důkazu listiny, které do spisu doložil. Pokud by měl soud ve věci provádět důkazování, pak by soud byl povinen nařídit ústní jednání, byť by účastníci s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání souhlasili, a listiny k důkazu na nařízeném jednání přechíst. Soud však zjistil, že žalobcem předložené listiny, a to Stanovisko Městského úřadu Boskovice, odboru tvorby a ochrany životního prostředí ze dne 6. 4. 2017; sdělení Povodí Moravy ze dne 10. 1. 2018; potvrzení Povodí Moravy o účasti na společném jednání ze dne 9. 9. 2016 jsou součástí správního spisu, tudíž tyto listiny soud k důkazu neprovádí. Poslední listina, a to sdělení Městského úřadu Boskovice, odboru tvorby a ochrany životního prostředí ze dne 12. 7. 2018 sice není ve správním spise zažurnalizována, ale ani nemůže být, jelikož listina byla vypracována až měsíc poté, co žalovaný ve věci rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. Soud je však povinen v řízení postupovat dle § 75 s. ř. s. a rozhodovat toliko na základě skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů, a proto soud není oprávněn ve věci zohlednit a vycházet ze sdělení Městského úřadu Boskovice, odboru tvorby a ochrany životního prostředí ze dne 12. 7. 2018, neboť sdělení bylo pořízeno až po skončení správního řízení. S ohledem na shora uvedené soud ve věci nenařídil ústní jednání, neboť žádné dokazování ve věci neprováděl, resp. žádné dokazování nebylo zapotřebí ve věci provádět.
22. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
23. Žaloba není důvodná.
24. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
25. Podle § 36 odst. 1 vodního zákona *„[m]inimálním zůstatkovým průtokem je průtok povrchových vod, který ještě umožňuje obecné nakládání s povrchovými vodami a ekologické funkce vodního toku.“*
26. Podle § 36 odst. 2 vodního zákona *„[m]inimální zůstatkový průtok stanoví vodoprávní úřad v povolení k nakládání s vodami. Vodoprávní úřad přitom přihlédne k podmínkám vodního toku, charakteru nakládání s vodami a vychází z opatření k dosažení cílů ochrany vod přijatých v plánu povodí podle § 26. Dále stanoví místo a způsob měření minimálního zůstatkového průtoku a četnost předkládání výsledků těchto měření vodoprávnímu úřadu.“*
27. Podle § 36 odst. 3 vodního zákona *„[z]působ a kritéria stanovení minimálního zůstatkového průtoku podle odstavce 2 stanoví vláda nařízením.“*
28. Podle § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona *„[v]lastník vodního díla je povinen dodržovat podmínky a povinnosti, za kterých bylo vodní dílo povoleno a uvedeno do provozu, zejména dodržovat provozní řád a schválený manipulační řád, neprodleně oznamovat vodoprávnímu úřadu změny mající vliv na obsah manipulačního řádu a předkládat vodoprávnímu úřadu ke schválení návrh na úpravu manipulačního řádu tak, aby byl v souladu s komplexním manipulačním řádem podle § 47 odst. 4 písm. g); náležitosti manipulačních a provozních řádů stanoví Ministerstvo zemědělství vyhláškou.“*

29. Podle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona „[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako vlastník vodního díla dopustí přestupku tím, že provozuje vodní dílo v rozporu s § 59 odst. 1 písm. a).“
30. Podle § 125d odst. 7 písm. d) vodního zákona „[z]a přestupek lze uložit pokutu do 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), odstavce 4 písm. a) nebo odstavce 6 písm. b).“
31. Soud shrnuje, že žalobce se měl podle správních orgánů dopustit přestupku podle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona, neboť ve smyslu § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona nedodržel podmínky a povinnosti, za kterých bylo vodní dílo, tj. MVE ve Z., povoleno, a to konkrétně povinnost zachovat pod jezem ve Z. na řece S. v ř. km 58 MZP vody v množství 300 l/s, stanovenou mu podle § 36 odst. 2 vodního zákona povolením k nakládání s povrchovými vodami. Soud předně zdůrazňuje, že se touto skutkovou podstatou v obdobné věci týchž účastníků již zabýval, a proto odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 A 42/2015-80, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 180/2018-39. V citovaných rozhodnutích byl předmětem řízení rovněž spor účastníků o výši správními orgány naměřené nepřípustné hodnoty MZP, a to na shodném místě pod jezem ve Z., čehož se měl dopustit žalobce opět v postavení vlastníka MVE, jen v jiném časovém okamžiku.
32. Právní závěry zaujaté ve shora citovaných rozhodnutích lze vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Soud tak v souladu s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 A 42/2015-80 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 180/2018-39 uvádí, že účelem institutu minimálního zůstatkového průtoku je zachování kontinuity průtoku povrchové vody, která zajistí podmínky pro vodní ekosystémy a ekosystémy spojené s povrchovými vodami a umožní obecné nakládání s povrchovými vodami. Je tedy zřejmé, že při odvádění vody z hlavního koryta řeky do náhonu na MVE ve Z. bylo nejprve nutné zajistit zachování MZP v hlavním korytě řeky a teprve případné nadbytečné množství vody odvést do náhonu na MVE. V případě dané MVE příslušný vodoprávní úřad stanovil povolením k nakládání s povrchovými vodami v souladu s § 36 odst. 2 vodního zákona MZP v množství 300 l/s.
33. Správní orgány uložily žalobci pokutu, neboť v rozporu s § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona nedodržel podmínky a povinnosti, za kterých bylo vodní dílo povoleno. Tyto podmínky a povinnosti byly v první řadě stanoveny povolením k nakládání s povrchovými vodami, sekundárně pak Manipulačním řádem.
34. Soud v této souvislosti odkazuje na již citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 A 42/2015-80, v němž bylo k odpovědnosti žalobce za předmětný přestupek vysloveno, že „[o]dpovědnost právnických a fyzických podnikajících osob je založena na principu odpovědnosti objektivní, při níž se nepřihlíží k případnému zavinění delikventa. Správní orgán I. stupně byl tedy povinen toliko zkoumat, zda žalobce v souladu s povolením k nakládání s povrchovými vodami dodržel minimální zůstatkový průtok na řece S., a v případě negativního výsledku uložit sankci. V tomto smyslu je irelevantní, v jakém stavu se nacházelo stavidlo odlehčovací propusti a zda bylo vyhrazeno v souladu s manipulačním řádem. Pro posouzení spáchání správního deliktu byly výhradně rozhodující naměřené hodnoty průtoku vody v hlavním korytě řeky a nikoliv dodržení či nedodržení manipulačního řádu, který nadto stanoví pouze podpůrné podmínky provozu vodního díla.“ S těmito závěry Městského soudu v Praze se následně plně ztotožnil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 180/2018-39. Nejvyšší správní soud nadto dodal, že „[n]epřisvědčuje tedy stěžovateli,

který má za to, že provozem MVE v souladu s manipulačním řádem vynaložil veškeré úsilí, které od něj bylo možné požadovat, aby se správního deliktu podle vodního zákona nedopustil, čímž byl dán liberační důvod, který jej nečiní za vzniklý protiprávní stav odpovědným. Jak správně uvedl městský soud, již samotná skutečnost, že stěžovatel porušil povinnost spočívající v zachování minimálního zůstatkového průtoku na toku řeky S., jež byla v souladu s vodním zákonem stanovena v povolení k nakládání s povrchovými vodami, postačuje k tomu, aby byl shledán vinným za správní delikt podle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona. Je tedy vskutku nepodstatné, v jakém stavu se při měření minimálního zůstatkového průtoku nacházelo stavidlo odlehčovací propusti a zda bylo vyhrazeno v souladu s manipulačním řádem.“

35. Vzhledem k výše uvedenému nemohl soud přisvědčit žalobní námitce spočívající v tom, že žalobce MVE provozoval v souladu s Manipulačním řádem, resp. že MZP zajišťoval v souladu s Manipulačním řádem, a tudíž postupoval v souladu s § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona. Pouhý provoz MVE v souladu s Manipulačním řádem je třeba považovat za samozřejmost, nikoliv za vynaložení veškerého úsilí, které od žalobce bylo možné požadovat, aby se správního deliktu podle vodního zákona nedopustil. Soud doplňuje, že i v Manipulačním řádu je o povinnosti žalobce zachovat MZP pojednáno (viz část C.2 Manipulačního řádu). Žalobci tedy nelze dát za pravdu ani ohledně jeho tvrzení, že postupoval v souladu Manipulačním řádem (viz bod [30] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 180/2018-39).
36. Žalobce dále namítal, že ke krátkodobému výpadku MZP došlo z důvodu značného rozkolísání hladiny toku. Namítal, že dočasné krátkodobé snížení průtoku pod stanovený MZP z důvodu vnější příčiny, kterou provozovatel MVE nemůže ovlivnit, neznamená naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona. Soud konstatuje, že námitkou rozkolísání hladiny toku řeky S. v době kontrolního měření se jak prvostupňový správní orgán v odůvodnění na stranách 10 – 13 svého rozhodnutí, tak žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 16, zabývali. Soud se v tomto ohledu ztotožňuje s pečlivým a logickým posouzením námítky správními orgány. Soud poukazuje zejména na posouzení žalobcem dodaných tabulek s naměřenými hodnotami průtoku v řece S. dne 9. 9. 2016 (doloženými žalobcem ke sdělení Povodí Moravy), prvostupňovým správním orgánem, který s ohledem na skutečnost, že v čase od 8:30 hod. do 16:30 hod. dne 9. 9. 2016 byly naměřeny hodnoty průtoku vody v řece S. v profilu S. – L. vždy nad úrovní 0,800 m³/s, dovodil proto, že takovýto průtok vody nebyl tak nízký, aby i při snížení odtoku z vodního díla K., mohl trvale ovlivnit či způsobit nedodržení MZP žalobcem; konkrétně prvostupňový správní orgán v této souvislosti uvedl, že i pokud by připustil rozkolísání hladiny, pak „[d]le průtoku vody v řece S. dne 9. 9. 2016 nemohlo toto rozkolísání způsobit pokles vody až na naměřenou hodnotu 0,08 m³/s zjištěnou v místě pod vzájemným zaústěním odtoku od jezu a odlehčovací propusti, přičemž průtok vody v řece S. nad MVE se pohyboval, jak je výše uvedeno, nad úrovní 0,800 m³/s.“; dále prvostupňový správní orgán konstatoval, že z nedodržení stanoveného MZP nelze vinit ani automatický provoz MVE. Taktéž soud poukazuje na odůvodnění dané námítky žalovaným, který ve svém rozhodnutí doplnil, že podle jeho odborného názoru je situace, kdy se navzájem ovlivňují jednotlivé MVE na řece S. každodenním jevem a nikoliv mimořádnou událostí (*vis maior*). Tomu odpovídá rovněž to, že s kolísáním hladiny ve S. během dne vlivem provozu řady MVE na toku výslovně počítá i Manipulační řád (viz str. 18). Připustil, že z žalobcem odkazovaných dokladů skutečně vyplývá pokles průtoku odtoku na vodním díle L., a to dne 9. 9. 2016 v čase od 8:00 hod. až do 9:20 hod., přičemž sám žalobce uvádí, že se jednalo o jednorázové snížení průtoku o 0,262 m³/s. Z týchž dokladů však současně vyplývá, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nad MVE ve Z. poté sice došlo ke snížení průtoku, ovšem na hodnoty kolem $0,860 \text{ m}^3/\text{s}$ (z hodnot ve výši $1,050 \text{ m}^3/\text{s}$); obdobné hodnoty průtoku v řece S. vyplývají i z Dokladů o úředním měření.

37. Soud proto shrnuje, že nedodržení MZP není možné považovat za protiprávní stav vyvolaný událostí, vyšší mocí či neodvratitelným zásahem třetí osoby, za který by žalobce neodpovídal. Naopak je zřejmé, že k nedodržení stanoveného MZP došlo v důsledku toho, že téměř veškerý průtok vody z hlavního toku byl sveden na MVE ve Z., čemuž odpovídá i pořízená dokumentace z místa měření (včetně podrobné fotodokumentace). Soud má tedy za to, že pokud nedojde k mimořádné události, kterou však není „běžné“ kolísání hladiny, resp. žalobcem tvrzené rozkolísání hladiny v dané věci, měla by být MVE nastavena tak, aby byl MZP zachován vždy, nikoliv aby výpadek byl dodatečně zachován v přiměřené době, jak uvádí žalobce. Nastavení MVE tak, aby byl MZP zajištěn, je pak zcela na žalobci. Soud zdůrazňuje, že naměřený průtok vody $0,080 \text{ m}^3/\text{s}$ nelze považovat za drobnou odchylku, nýbrž se jedná o nedodržení stanoveného MZP ($0,300 \text{ m}^3/\text{s}$) v podstatné míře.
38. Žalobce v této souvislosti rovněž namítal, že nelze spolehlivě posoudit, zda naměřená hodnota průtoku je či není v rozporu se zákonem, když do současné doby nebylo vydáno příslušné vládní nařízení, které by stanovilo způsob a kritéria stanovení MZP. Z prosté skutečnosti, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, resp. doposud neexistuje nařízení, určující způsob a kritéria pro stanovení MZP podle § 36 odst. 2 vodního zákona, nelze dovozovat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce byl povinen provozovat vodní dílo v souladu s Povoláním k nakládání s povrchovými vodami, tudíž byl povinen dodržovat veškeré podmínky a povinnosti, za kterých bylo vodní dílo povoleno a uvedeno do provozu, tj. mimo jiné i podmínku týkající se výše minimálního zůstatkového průtoku, jenž měl být na řece S. u MVE ve Z. zachován. Žalobce tak byl podle § 9 odst. 1 ve spojení s § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona povinen zajistit MZP (viz bod [33] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 180/2018-39).
39. Konečně soud neshledal důvodnou ani námitku, podle níž se správní orgány dostatečně nezabývaly naplněním materiální stránky správního deliktu. Správní orgány jednak v obecné rovině zdůraznily, že žalobce svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu dle vodního zákona, neboť nedodržel MZP stanovený v souladu s § 36 vodního zákona povolením k nakládání s povrchovými vodami. Již samotným nedodržením předpisů týkajících se nakládání s vodami je vyvoláno nebezpečí vzniku poruchy, neboť je nepochybné, že se zákonodárce rozhodl sankcionovat pouze taková porušení vodoprávních předpisů, která mohou vést k ohrožení životního prostředí. To vyplývá ze samotného účelu vodního zákona (viz jeho § 1 odst. 1, který zdůrazňuje nezbytnost ochrany povrchových a podzemních vod, stejně jako ochranu vodních ekosystémů a na nich přímo závislých suchozemských ekosystémů) a rovněž ze znění § 36 vodního zákona, který zavádí institut minimálního zůstatkového průtoku za účelem zachování ekologických funkcí vodního toku. Správní orgán I. stupně rovněž konkretizoval, že nedodržováním stanoveného průtoku vody v ř. km 58,303 toku S. došlo k ovlivnění průtoku a stavu vody pod jezem v úseku hlavního toku řeky S. v délce cca 250 m (viz str. 13 a 14 prvostupňového rozhodnutí). Dále uvedl, že „[u]vedená skutečnost nedostatku vody v uvedeném úseku v letním období může znamenat značné probřívání vody s úbytkem kyslíku ve vodě, což může způsobit úhyn ryb a ostatních vodních živočichů žijících v daném úseku vodního toku. Jak je ČIŽP známo, uvedený úsek řeky S. je úsekem, do kterého

mají v době tření snahu vytahovat lososovité ryby, které jsou na teplotě vody spojenou s úbytkem kyslíku velice závislé. Řeka S. je v daném úseku pstruhovým revírem, kde nedostatek vody pod jezem a uvedeném cca 250 m úseku zabraňuje migraci ryb a ostatních vodních živočichů, v zimním období může nedostatek vody způsobit totální promrznutí toku v daném úseku. Nedostatek vody v hlavním korytě řeky S. způsobuje postupné zarůstání toku rostlinnou vegetací.“ Žalovaný se pak materiální stránkou přestupku taktéž zabýval (zejm. na str. 17 a 18 žalobou napadeného rozhodnutí). Soud s ohledem na výše řečené tedy uzavírá, že správní orgány se materiální stránkou správního deliktu dostatečně zabývaly. Navíc nelze souhlasit s žalobcem, že by protiprávní jednání, kterého se dopustil, vykazovalo nulovou škodlivost. Žalobce svým jednáním ohrozil zájem chráněný vodním zákonem, a to ochranu povrchových vod; na tom ničeho nemění ani charakter nakládání s vodami.

40. Žalobce závěrem navrhl, aby soud přezkoumal rovněž to, zda byla napadená rozhodnutí vydána věcně a místně příslušnými správními orgány. Soud k této obecné námitce žalobce obecně konstatuje, že Česká inspekce životního prostředí, jakož i Ministerstvo životního prostředí jsou příslušnými orgány, a to v souladu s § 104, § 108 a § 112 vodního zákona, § 89 správního řádu a § 1 zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění rozhodném.
41. Soud poukazuje na to, že žalobcem nově uplatněné námitky v replice ze dne 15. 12. 2020 týkající se určení místa, kde má být MZP měřen; způsobu, jakým byla stanovena výše MZP; a posouzení, zdali stanovení MZP v Povolení s nakládání s vodami odpovídá jeho vymezení podle vodního zákona; výtka nesprávného zaměňování pojmů „vzdouvací objekt“ a „jez“; a chybná citace údajů o MZP v žalobou napadeném rozhodnutí z Povolení k nakládání s povrchovými vodami, nebyly uplatněny ve lhůtě k podání žaloby podle § 71 odst. 2 s. ř. s., v níž lze rozšířit žalobní námitky o další žalobní body; tudíž tyto námitky byly uplatněny opožděně, a proto se jimi nebude soud v odůvodnění rozsudku zabývat.
42. Soud shrnuje, že důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů neshledal. Zabýval se proto návrhem žalobce na upuštění od uložení pokuty podle § 78 odst. 2 s. ř. s. Předně soud poukazuje na to, že žalobce vůbec neodůvodnil, proč žalovaným uloženou sankci považuje za nepřiměřenou a neodpovídající jeho poměrům. A podle názoru soudu v dané věci obsah správního spisu ani podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení uložené pokuty. Soud přitom vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36. Smyslem a účelem moderační uložení pokuty totiž není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, nýbrž její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale rovněž odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62). Za porušení § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona a naplnění skutkové podstaty § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona bylo možné uložit pokutu podle § 125d odst. 7 písm. d) vodního zákona do výše 1 000 000 Kč, tudíž žalobci uložená pokuta při spodní hranici (4 % z maximální možné výše) této sazby je zcela přiměřená a nevybočuje ze zavedené správní praxe. Soud proto shledal výši uložené pokuty zcela adekvátní. Soud v této souvislosti pro úplnost poukazuje na snížení pokuty žalovaným a na odůvodnění snížení pokuty, jakož i uložení pokuty v této snížené výši v žalobou napadeném rozhodnutí.

43. Soud konstatuje, že ve věci nepřehlédl požadavek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého *„[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“*. V dané věci byla žalobci uložena pokuta za správní delikt podle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona, který v době jeho spáchání umožňoval uložit pokutu do výše 1 000 000 Kč [§ 125d odst. 7 písm. d) vodního zákona]. V důsledku následných novelizací vodní zákon již nehovoří o správním deliktu, nýbrž příslušné protiprávní jednání nazývá přestupkem. Skutková podstata, kterou byl žalobce shledán vinným, přitom nebyla nikterak obsahově změněna; byla pouze posunuta do § 125d odst. 5 písm. a) vodního zákona. Rovněž výše maximální možné sankce za spáchání tohoto přestupku, tj. do 1 000 000 Kč, zůstala beze změny [§ 125d odst. 8 písm. d) vodního zákona]. Jelikož stávající právní úprava není pro žalobce příznivější, soud ke změně právní úpravy nepřihlédl. Soud konstatuje, že rovněž žalovaný výše uvedené neopomněl a porovnával dotčené právní úpravy na str. 12 – 13 žalobou napadeného rozhodnutí a dospěl ke stejnému závěru.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. ledna 2021

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.